

Oživlá auta

Jezdící vozidla, která stávkují, šílí nebo páchají sebevraždou.

Je obvyklé, že téměř každý, kdo obsluhuje nějaký stroj, ať už je to obří jeřáb nebo fotokopírka, se snaží svému neodůševnělému protějšku vtisknout jakousi osobnost a při nesprávném fungování má sklon mu nadávat, útočit na něj jako na živou bytost. Čím komplexnější a výkonnější je používaná technologie, tím zřetelněji nabývá vzájemné působení mezi člověkem a strojem charakteru symbiózy, jež bývá nezřídka více než tajuplná. Ještě záhadnější se však zdají být reakce „druhé strany“ – odpovědi údajně bezduchých a neživých předmětů.

Nejlépe nám tyto absurdní jevy přiblíží miláček rodin, ale především mužů – automobil. Auta se u nás obvykle mají jako v ráji, jak o ně pečujeme. Ovšem – jak to někdy vypadá – jejich vděk může být úplně jiného charakteru. O tom se můžeme dočíst, kromě jiného, v knihách vědce dr. Lyalla Watsona (lékař, biolog, antropolog, ředitel zoologické zahrady, televizní redaktor...):

„V roce 1984 Brit Jack Oates zastavil svůj osobní vůz na jedné venkovské ulici v západní části anglického města Yorkshire a odešel do telefonní budky vyřídit si obchodní telefonát. Se sluchátkem v ruce si nevýslovně a nevěřičně zděšený Oates povšiml, že jeho automobil sám od sebe nastartoval. Jako by ho řídila čísi neviditelná ruka, rozjel se pozpátku, narazil do několika zaparkovaných vozidel a s běžícím motorem se mezi ně zaklínil. Oates přiběhl k vozu, nastoupil a chtěl motor vypnout. Nešlo to. Ať otáčel klíčkem ve startéru sebezaruptileji, chod motoru neustával. Řidič přivolal automechaniky. Na ty čekal ještě bizarnější zážitek.

Když se jeden z opravářů přiblížil k pobrukujícímu si vozidlu, motor ztichl. Jakmile se ale muži ze servisu otočili k odchodu, zase naskočil. Tahle situace se opakovala tak dlouho, dokud v nádrži nedošel benzin. Jeden z přítomných techniků poznamenal: „Něco takového se dosud nikdy nestalo.“

Některá auta se chovají ještě vzpurněji. To zažil třeba Kevin Kelly v roce 1977. Zaparkoval svou zcela novou limuzínu před bydlíštěm své přítelkyně ve Staffordshiru, vyndal klíček ze zapalování a vstoupil do domu. Tam ovšem pobyl jen několik vteřin, protože motor jeho vozu se opět probral k životu. Kellyho pokusy o jeho vypnutí skončily naprostým neúspěchem. Mladý Angličan se začal choval dosti agresivně. Kelly otevřel kapotu motoru a vytrhl kabel z rozdělovače. V rozporu se všemi fyzikálními zákony si

auto pobrukovalo dál. To už Kellyho naštvalo. Lstivě ucpal výfuk několika hadry. To, co zaručeně fungovalo jako studentský žertík, teď nezabralo ani omylem. Motor nadále poklidně běžel. Kelly rezignoval a zavolal o pomoc do *British automobile Association*. Přijel opravář a zkušeně přerušil různé kabely. Výsledek se rovnal nule. Motor dál spokojeně předl, ačkoli měl už dávno vypustit duši. Po hodině, během níž přítomní zírali na auto, jako by bylo posedlé ďáblem, strašidelný úkaz skončil. Jednoznačně šlo o rozhodnutí samotného automobilu. Kevin Kelly ho vrátil nazpět výrobci. Tam vzdorovitý vůz prohlédli do posledního šroubku. Mluví automobilové továrny nakonec prohlásil: „Byl to velmi neobvyklý případ. Vůz je nyní zcela funkční. Dále k tomu nemáme žádný komentář.“

David Warner, vikář z Yorkshiru, nebyl zdaleka takový žádný tajnůstkář, když přišla řeč na případ z roku 1981, v němž figuroval jeho osobní vůz. Osobitý automobil se zřejmě rozhodl, že přejede parkovat na příjemnější místo. Bez řidiče projel pozemkem u fary, udělal elegantní zatáčku a zaparkoval přesně v rohu zahrady. Vikář vyjádřil následující domněnku: „Tohle vozidlo má nepochybně svou vlastní osobnost a zlomyslného ducha. Až se znovu projeví jako posedlé, budu z něho muset nechat vymítat ďábla.“ Zástupce automobilky, která vůz vyrobila, se omezil na lapidární prohlášení: „Doposud jsem nikdy o něčem podobném neslyšel.“

Auto sebevrah

V roce 1985 se v Londýně odehrál případ, připomínající něco jako sebevraždou automobilu. Don Hall právě dokončil výzdobu starého taxíku podle vlastního vkusu, když motor sám od sebe naskočil a auto začalo v ostrých smyčkách jezdit po parkovišti sem a tam. Přitom se naprosto cílevědomým manévrováním vyhýbalo možným kolizím. Nakonec explodovalo a změnilo se v ohnivou kouli.

„Sebevraždy automobilů“ jsou přirozeně známé i v zemi s nejvyšší hustotou vozidel, tedy v USA. Roku 1978 si příslušnice dopravní policie Patty Jacksonová v Bloomingtonu, Illinois, všimla, že u jednoho osobního automobilu, který byl odstaven na parkovišti obchodního domu, svítili reflektory. Chtěla je vypnout. Když se dotkla kliky dveří, auto jakoby ožilo. Motor naskočil a vůz vyrazil vpřed. Jako při pronásledování všem dobře známém z televize se hnalo s patričným rámusem po betonové ploše parkoviště a předvedlo divoký slalom. Potom se vyřítilo na

hlavní venkovskou silnici, obratně se vyhýbalo překážkám v obou směrech a znovu se vrátilo na parkoviště. Odsud znovu proklouzlo na hlavní ulici a opět zamířilo na parkoviště. Tento bizarní manévry se opakoval třikrát. V posledních minutách, ještě než si to poblázněné vozidlo namířilo přímo proti protijedoucímu nákladnímu autu a čelně do něj narazilo, ho začal pronásledovat policejní vůz. Dopravní policista zabavil zdeformovanou hromadu šrotu a upozornil odtahovou službu, aby vrak zvláště pečlivě upevnila, protože by se jim „mohl snažit uniknout“.

Sandra Zikusová, již toto ztřeštěné auto patřilo, se právě vracela z kosmetického salonu, když ona pekelná jízda bez řidiče začala. Celou dobu stála jako solný sloup a klíčky od zapalování držela bezmocně v ruce. Je zbytečné říkat, že následná prohlídka vraku střechujícího vozu nevniesla do této záhady ani paprsek světla.

* * *

Od roku 1987 se automobilový průmysl musel vyrovnávat se statisíci stížnostmi na „vzpurná vozidla“. Celá řada majitelů a řidičů automobilů různých druhů a značek si stěžovala na to, že jejich vozidla se zřejmě občas snaží převzít kontrolu sama nad sebou. Zrychlují, třebaže řidič nepřidá plyn, a nereagují na jeho ubrání. Takových případů je údajně nescíslné množství. Automobilový průmysl je nedokáže nijak vysvětlit, takže je nucen k výplatám náhrady škod v často pozoruhodné výši. Podle dr. L. Watsona stáhl jeden renomovaný výrobce z provozu 50 000 vozů a 390 000 řidičům nabídl mimo soudní vyrovnání. Výrobky této automobilky podle citovaného autora postihl nevysvětlitelný a obtížný fenomén samovolného zrychlení, projevující se téměř emocionálním charakterem.

Tvrdí se, že výrobci aut investují nepředstavitelné peníze, aby se přišlo na kloub příčině těchto jevů, zatím se ale žádnému z nich nepodařilo zaznamenat záhadný úkaz „osamostatnění automobilu“ v laboratorních podmínkách nebo přijít s účinnou ochranou proti jeho výskytu. *US-National Highway Traffic Safety Administration* údajně zřídila ke studiu tohoto fenoménu už několik komisí. Výsledek se ve všech případech rovnal nule.

Viktor Farkas v knize PRŮVODCE

NEVYSVĚTLITELNÝMI JEVI

Hluboké sondy do podstaty nevysvětlitelných a utajovaných událostí. Nakladatelství Dialog, Markova 3, 460 14 Liberec 14, tel.: 485 121 610, e-mail: knihy@dialog-lbc.cz